

# Wahyu Isa Al Masih - Opat Belas

## *Meterai Katujuh*

Jeff Pippenger

2023-11-11

Perang percobaan para malaikat, yang dimulai dengan Lucifer di langit katilu sebagaimana digambarkan dalam Wahyu pasal dua belas, ngalambangkeun perang percobaan manusa jeung malaikat, anu ditungtungan di langit kahiji. Nalika Sétan jeung para malaikatna diusir ti langit katilu, Sétan muka hiji front peperangan anyar di taman Éden. Saperti dina perang di langit katilu jeung Lucifer, Allah ogé netepkeun hiji mangsa percobaan pikeun umat manusa. Perang di langit kahiji anu dimimitian sacara saéstuna dina hukum Minggu anu enggal datang, ngagambarkeun ahirna mangsa percobaan pikeun umat manusa.

Dina Wahyu pasal dua welas jeung tilu welas, naga, sato galak, jeung nabi palsu digambarkeun. Biasana, tilu kakawasaan éta dipikaharti utamana ngalambangkeun sajarah kapungkur tina tilu kakawasaan éta, tapi Yohanes diparéntahkeun pikeun nulis “hal-hal anu bakal kajadian,” sarta sakabéh kitab Wahyu nyarioskeun ngeunaan “poé-poé panungtungan,” ku kituna urang ngagunakeun prinsip Alkitab yén ahir digambarkeun ku awal, sarta nerapkeun lambang-lambang dina Wahyu minangka bebeneran kiwari, lain bebeneran baheula.

Iblis parantos dipikawanoh, boh dina perang anu anjeunna mimitian di sawarga katilu, boh dina peperangan kahiji anu anjeunna bawa ka manusa di taman Éden, ngagunakeun “hipnotisme” pikeun nepikeun komunikasi-komunikasina anu geus dikorupsikeun guna ngalaksanakeun peperanganana.

“Sétan ngagoda Adam anu kahiji di Éden, sarta Adam ngararaséa jeung musuh, sahingga méré anjeunna kaunggulan. Sétan ngagunakeun kakawasaan hipnotisme-na ka Adam jeung Hawa, jeung kakawasaan ieu ogé ku anjeunna diusahakeun pikeun digunakeun ka Kristus. Tapi sanggeus pangandika Kitab Suci dicutat, Sétan nyaho yén manéhna moal boga kasempetan pikeun meunang.”

“Lalaki jeung awéwé ulah neuleuman élmu ngeunaan kumaha carana ngabeungkeut pikiran jalma-jalma anu pakait jeung maranéhna. Ieu téh élmu anu diajarkeun ku Sétan. Urang kudu nolak sagala rupa anu sarupa kitu. Urang ulah campur leungeun jeung mesmerisme jeung hipnotisme—élmu ti anjeunna anu geus leungit kadudukanana anu kahiji sarta diusir kaluar ti palataran sawarga.” Mind, Character and Personality, 713.

“Élmu anu diajarkeun ku Sétan” geus disampurnakeun ku para padagang globalis, sarta dilaksanakeun ngaliwatan “jalan raya super informasi” dina “poé-poé panungtungan.” Sétan téh bapa kabohongan, sarta raksasa-raksasa média lain waé ngamajukeun kabohongan, tapi ogé nyaring kaluar bebeneran, maranéhna ngalacak jalma-jalma anu ku maranéhna dianggap bid'ah, sarta ngagunakeun wangun hipnotisme anu pangcanggihna nu kungsi dipraktékkeun dina sajarah planét bumi. Perang anu dimimitian di sorga katilu nekenkeun sipat ieu tina peperangan Sétan,

sangkan jalma-jalma satia anu hirup nalika perang sorga kahiji mimiti lumangsung bisa dipépéling ti heula ku pangaweruh nu tiheula. Nalika urang ngartos yén puseur pangendali pikeun ramatloka sakuliah dunya, jeung “jalan raya super informasi” dikokolakeun sarta dikawasa di Amérika Sarikat, urang meunang hiji pamadegan ngeunaan naon hartina yén Amérika Sarikat nyaurkeun seuneu turun ti langit sarta nipu sakuliah dunya. “Seuneu” dina kitab Wahyu ngalambangkeun hiji talatah.

Lambang-lambang dina Wahyu pasal tilu welas, utamana ayat tilu welas, dicokot tina peperangan di Gunung Karmel, nalika nabi-nabi Baal jeung nabi-nabi leuweung teu mampuh nurunkeun seuneu ti sawarga pikeun netelakeun yén Baal jeung Asytarot téh allah-allah anu sajati. Baal, minangka déwa lalaki, jeung Asytarot, minangka déwa awéwé, ngawakilan gambar sato galak, nyaéta gabungan anu najis antara garéja jeung nagara. Maranéhna téh nabi-nabi Isebel, anu aya dina hubungan anu najis jeung Ahab. Dua saksi nubuatan tina gambar sato galak dina carita Gunung Karmel éta, nandakeun kalungguhan Amérika Sarikat dina mimiti ngawangun hiji gambar tina sistem kapausan di Amérika Sarikat, tuluy saterusna di sakuliah dunya. “Seuneu” di Karmel téh kudu jadi bukti ngeunaan saha sabenerna Allah anu sajati. Eta ngalambangkeun hiji panyingkepan ti sawarga anu ngaidéntifikasi Allah anu sajati, jeung pasualan anu sarua aya kénéh nalika Amérika Sarikat nurunkeun seuneu ti sawarga.

Dina kitab Yesaya, Allah anu ngébréhkeun ahir ti mimiti, nyarios ka kaayaan Gunung Karmel baheula éta sorangan, kitu deui ka kaayaan nubuat anu dilambangkeun nalika Amérika Sarikat nurunkeun seuneu ti langit.

Sing bakal dipaké ku maranéh, cekapkeun, dawuh PANGERAN; bawa alesan-alesan maranéh anu kuat, dawuh Raja Yakub. Muga maranéh ngedalkeun éta, sarta nétélakeun ka kami naon anu bakal kajadian; tuduhkeun hal-hal baheula, kumaha saéstuna éta, supaya kami tiasa mertimbangkeunana, sarta nyaho kana tungtungna; atawa béjakeun ka kami perkara-perkara anu bakal datang. Tuduhkeun hal-hal anu bakal kajadian saterusna, supaya kami nyaho yén maranéh téh allah-allah; enya, lakukeun nu hade atawa nu jahat, supaya kami kagét, sarta nengetan éta babarengan. Tingali, maranéh téh euweuh nanaon, jeung pagawean maranéh ogé teu aya gunana; sing saha anu milih maranéh téh kajijikan. Kami geus ngagerakkeun saurang ti kalér, sarta manéhna bakal datang; ti tempat panonpoé bijil manéhna bakal nyebut kana ngaran Kami; sarta manéhna bakal nincak para pangéran saperti kana adukan leutak, sakumaha tukang gerabah nginjak taneuh liat. Saha anu geus nyatakeun ti awalna, supaya kami nyaho? jeung ti heula kénéh, supaya kami bisa nyebut, Manéhna téh bener? Enya, teu aya anu némbongkeun; enya, teu aya anu nyatakeun; enya, teu aya anu ngadéngé kana kecap-kecap maranéh. Anu pangheulana bakal nyebut ka Sion, Tingali, tingali maranéhna! sarta Kami bakal maparin ka Yérusalém saurang anu mawa béja hadé. Yesaya 41:21–27.

Dina perang langit kahiji anu mimiti lumangsung dina hukum Minggu anu geura datang, Amérika Sarikat, kitu deui Sétan sorangan, bakal diidinan “ngedalkeun” “perkarana,” sarta maranéhna bakal nyaurkeun seuneu turun ti langit dina usaha ngabuktikeun yén allahna Isebel téh Allah anu sajati. Dunya bakal dipaksa narima tanda poé ibadah allah éta. Seuneu anu diturunkeun ti langit, ngaliwatan “jalan raya super informasi” ka sakumna umat manusa, nyaéta pagawean “euweuh

hartina,” sarta saha baé anu milih pesen anu ditepikeun ngaliwatan médium éta téh hiji “kajjikeun.”

Dina éta peperangan, saratus opat puluh opat rébu, sarta satuluyna balaréa anu kacida lobana, bakal jadi saksi-saksi Allah dina pasualan ngeunaan saha Allah anu sajati. Pesen-pesen anu ditepikeun ti dua pihak dina éta perang digambarkeun minangka “seuneu.” Sakumna bangsa bakal dikumpulkeun pikeun nangtukeun saha Allah anu sajati, sarta bakal aya dua golongan saksi pikeun netepkeun “bebeneran.”

Mugia sakumna bangsa dihimpun babarengan, sarta umat-umat dikumpulkeun: saha di antara maranéhna anu bisa ngembarkeun hal ieu, jeung nembongkeun ka urang perkara-perkara baheula? Muga maranéhna ngaluarkeun saksi-saksina, supaya maranéhna dibenerkeun; atawa muga maranéhna ngadéngé, tuluy ngucap, Ieu téh bebeneran. Maranéh téh saksi-saksi Kami, saur PANGERAN, jeung abdi Kami anu geus Kami pilih: supaya maranéh nyaho jeung percaya ka Kami, sarta ngartos yén Kami téh Anjeunna: saméméh Kami teu aya Allah anu dibentuk, jeung sanggeus Kami gé moal aya. Kami, nya Kami, nyaéta PANGERAN; jeung sajaba ti Kami teu aya Jurusalamet. Kami geus ngembarkeun, jeung geus nyalametkeun, sarta geus nembongkeun, waktu teu aya Allah asing di antara maranéh: ku sabab éta maranéh téh saksi-saksi Kami, saur PANGERAN, yén Kami téh Allah. Yesaya 43:9–12.

Pangwujudan ahir Gunung Karmel miboga saksi-saksi pikeun Sétan jeung saksi-saksi pikeun Allah. Éta pintonan téh pikeun ngabuktikeun saha Allah anu sajati, tapi kana naon saksi-saksi satia Allah téh kuduna méré kasaksian?

Kieu timbalan PANGERAN, Raja Israil, jeung Panebusna, PANGERAN Nu Maha Kawasa: Kami teh nu pangheulana, jeung Kami teh nu pangpandeurina; salian ti Kami teu aya Allah. Jeung saha, saperti Kami, anu bakal nyaur, jeung bakal ngembarkeun eta, sarta nyusun eta pikeun Kami, ti saprak Kami netepkeun umat baheula? Jeung perkara-perkara anu bakal datang, jeung anu baris kajadian, sina maranehna nembongkeun ka maranehna. Ulah sieun, ulah gimir; naha lain ti harita keneh Kami geus ngabejaan ka maneh, jeung geus ngumumkeunana? Maraneh teh enya saksi-saksi Kami. Naha aya Allah salian ti Kami? enya, teu aya Allah; Kami teu nyaho hiji-hijieun oge. Maranehna anu nyieun arca pahat, kabeh maranehna teh kasia-siaan; jeung barang-barang anu dipikaresep ku maranehna moal aya mangpaatna; jeung maranehna sorangan jadi saksi-saksina; maranehna teu ningali, jeung teu nyaho; supaya maranehna era. Yesaya 44:6–9.

Anu satia dina pasanghareupan pamungkas di Gunung Karmel kudu mere kasaksian kana bebeneran yén Allah téh nu pangheulana jeung nu pangtukangna. Mantenna nyaéta Allah anu “nangtukeun umat baheula,” supaya bisa nandeskeun “hal-hal anu bakal datang.” Para saksi Allah kudu ngébréhkeun Wahyu Yesus Kristus anu dibuka segelna pas saméméh perang pamungkas di Gunung Karmel.

Pesen Gunung Karmel ti Sétan digambarkeun minangka seuneu anu turun ti sawarga.

Sarta maneh ngalakukeun mujijat-mujijat anu gede, nepi ka nyieun seuneu turun ti sawarga ka bumi di hareupeun jalma-jalma, Wahyu 13:13.

Ayat éta ngajelaskeun mujijat-mujijat anu dilaksanakeun ku Amérika Sarikat ngaliwatan élmu modéren ngeunaan hipnotisme anu ditepikeun ka umat manusa dina “jalan raya super inpormasi.” Tapi ayat éta ogé nyarioskeun ngeunaan penampakan Iblis sorangan nalika anjeunna nyarupaan Kristus.

“Malaikat anu ngahiji dina ngumumkeun amanat malaikat katilu bakal nyaangan sakuliah bumi ku kamulyaan-Na. Di dieu dinubuatkeun hiji pagawéan anu jangkauanana sakuliah dunya tur kakawasaanana luar biasa. Gerakan advent taun 1840–44 téh mangrupa hiji panyingkapan anu mulya tina kakawasaan Allah; amanat malaikat kahiji dibawa ka unggal pos misi di dunya, sarta di sawatara nagara aya minat agama anu panggedéna anu kungsi kasaksian di mana baé tanah mana waé saprak Reformasi abad ka genep belas; tapi sakabéh ieu bakal kaliwatan ku gerakan anu perkasa dina handapeun panggeuing pamungkas ti malaikat katilu.”

“Karya éta bakal sarupa jeung anu kajadian dina Poé Pentakosta. Sakumaha ‘hujan ti heula’ dipaparinkeun dina curahan Roh Suci dina bubukana Injil, pikeun nyababkeun bibit anu mulya téh mimiti tumuwuh, kitu deui ‘hujan panungtung’ bakal dipaparinkeun dina panutupna pikeun ngamumule nepi ka asakna panén. ‘Mangka urang bakal nyaho, lamun urang terus narékahan pikeun nyaho ka PANGERAN: medal-Na geus disadiakeun kawas isuk-isuk; sarta Anjeunna bakal sumping ka urang kawas hujan, kawas hujan panungtung jeung hujan ti heula ka bumi.’ Hosea 6:3. ‘Ku sabab éta giranglah, aranjeun barudak Sion, jeung suka bungahlah dina PANGERAN Allah maraneh: sabab Anjeunna geus maparin ka maraneh hujan ti heula kalawan ukuran, sarta Anjeunna bakal nurunkeun ka maraneh hujan, boh hujan ti heula boh hujan panungtung.’ Joel 2:23. ‘Dina poé-poé panungtung, saur Allah, Kami bakal ngucurkeun tina Roh Kami ka sakumna daging.’ ‘Jeung bakal kajadian, yén saha waé anu nyebut ngaran Gusti bakal disalametkeun.’ Acts 2:17, 21.”

“Pagawean agung Injil moal dipungkas ku panyatakeun kakawasaan Allah anu leuwih saeutik tibatan anu nandaan bubukana. Nubuat-nubuat anu geus kacumponan dina kucuran hujan anu ti heula dina bubukana Injil, bakal deui kacumponan dina hujan anu pamungkas dina panutupna. Ieu téh ‘mangsa-mangsa pangsegeran’ anu dipiharep ku rasul Petrus nalika anjeunna nyarios: ‘Ku sabab eta maraneh kudu tobat sarta dibalikkeun, supaya dosa-dosa maraneh dihapuskeun, nalika mangsa-mangsa pangsegeran bakal datang ti payuneun Gusti; sarta Anjeunna bakal ngutus Yesus.’ Rasul-rasul 3:19, 20.”

“Palayan-palayan Allah, jeung beungeut maranéhna dicaangkeun sarta ngagenclang ku pangbakti anu suci, bakal gancang ngalanglang ti hiji tempat ka tempat séjén pikeun ngawartakeun ieu pekabaran ti sawarga. Ku rébuan sora, di sakuliah bumi, éta pangéling-ngéling bakal ditepikeun. Mujijat-mujijat bakal dipigawé, nu gering bakal dicageurkeun, sarta tanda-tanda jeung kaajaiban-kaajaiban bakal nuturkeun jalma-jalma anu percaya. Sétan ogé digawe, ku kaajaiban-kaajaiban palsu, malah nepi ka nurunkeun seuneu ti sawarga di hareupeun manusa. Wahyu 13:13. Ku kituna pangeusi bumi bakal dibawa pikeun netepkeun pihakna.” The Great Controversy, 611, 612.

Nalika urang nepi ka mangsa nalika Iblis nyaurkeun seuneu turun ti sawarga, “pangeusi bumi bakal dibawa pikeun nangtukeun pendirian maranéhna.” Dina mangsa éta, saksi Allah “bakal gancang pindah ti hiji tempat ka tempat séjén pikeun ngumumkeun talatah ti sawarga. Ku rébuan sora, di

sakuliah bumi, panginget éta bakal dipasihkeun.” Pagawéan anu dihontal ku saksi-saksi Allah “bakal sarupa jeung anu kajadian dina Poé Pentakosta,” nalika “malaikat anu ngahiji dina ngumumkeun talatah malaikat katilu kudu nyaangan sakuliah bumi ku kamulyaan-Na.” Dina Pentakosta, seuneu téh lambang tina kacucuran Roh Suci, jeung seuneu ogé lambang tina kacucuran roh najis Iblis.

Sanggeus Yohanes ngagambarkeun saratus opat puluh opat rébu jeung riungan anu gede dina Wahyu pasal tujuh, anjeunna tuluy nangtukeun dibukana meterai katujuh, anu pamungkas. Meterai anu pamungkas atawa anu katujuh ngalambangkeun dibukana Wahyu Yesus Kristus, jeung hiji-hijina nubuat dina kitab Wahyu anu kudu dibuka pas saméméh panto kasempetan rahmat ditutup. Meterai katujuh, tujuh guludug, jeung Wahyu Yesus Kristus, sadayana mangrupikeun lambang tina bebeneran anu sarua, anu dibuka pas saméméh panto kasempetan rahmat ditutup. Wahyu Yesus Kristus nekenkeun sipat Kristus jeung kakawasaan-Na anu nyipta salaku Alfa jeung Omega. Tujuh guludug nandakeun sajarah tempat saratus opat puluh opat rébu disegel, jeung meterai katujuh nandakeun pencuran Roh Suci salila sajarah nalika dua saksi dihirupkeun deui sarta nampa kakawasaan nyipta tina “bebeneran” Allah, anu ditepikeun ti Rama, ka Putra, ka Jibril, ka nabi, ka jalma-jalma anu milih maca, ngadangu, jeung ngajaga kakawasaan anu kakandung di jerona.

Jeung nalika Mantenna parantos muka meterai anu katujuh, aya kasunyian di sawarga kira-kira satengah jam lilana. Jeung kuring ningali tujuh malaikat anu nangtung di payuneun Allah; sarta ka maranéhna dipasrahkeun tujuh tarompet. Jeung aya deui hiji malaikat sumping, tuluy nangtung di altar, nyekel padupaan emas; sarta ka anjeunna dipasrahkeun loba menyan, supaya anjeunna ngurbankeun éta jeung doa-doa sakumna umat suci dina altar emas anu aya di payuneun tahta. Jeung haseup menyan éta, anu naék babarengan jeung doa-doa umat suci, munggah ka payuneun Allah tina panangan malaikat éta. Jeung malaikat éta nyandak padupaan, ngeusian éta ku seuneu tina altar, tuluy ngalungkeunana ka bumi; sarta timbul sora-sora, guludug-guludug, kilat-kilat, jeung lini. Wahyu 8:1–5.

Dina éta ayat-ayat, “tujuh malaikat” “nangtung di payuneun Allah” bari mawa “tujuh tarompet.” Tujuh malaikat tarompet éta sacara adat geus kaharti kalayan leres minangka ngawakilan panghukuman Allah ngalawan Roma ku lantaran paksaan ibadah poé Minggu. Roma kapir, dina mangsa Konstantinus, netepkeun hukum poé Minggu anu kahiji dina taun 321, sarta dina taun 330, kakaisaranana kabagi jadi wetan jeung kulon. Ti titik éta saterusna opat tarompet anu kahiji mimiti ditiup, sarta éta ngawakilan kakuatan-kakuatan sajarah anu didatangan ngalawan kakaisaranana, anu nepi ka taun 476 nyésakeun kota Roma dina kaayaan anu ti harita teu kungsi deui diparéntah ku pamingpin Romawi séjénna, padahal éta kota téh lambang kakuatan jeung kamulyaan Roma. Nalika kapausan netepkeun hukum poé Minggu dina Konsili Orléans dina taun 538, Muhammad dihudangkeun pikeun mawa panghukuman ngalawan garéja Roma, sakumaha diwakilan ku tarompet kalima jeung kagenep, anu ogé mangrupa bala sangsara kahiji jeung kadua, sarta ngawakilan Islam. Sakumaha leresna pamahaman tradisional ngeunaan tarompet-tarompet éta, éta ditetepkeun dina petikan tempat éta dipidangkeun dina Wahyu salapan minangka “bala-bala.”

Jeung sesa jalma anu henteu paéh ku bala-bala ieu, maranéhna ogé henteu tobat tina pagawean leungeun maranéhna, supaya maranéhna ulah nyembah ka roh-roh jahat, jeung ka brahala-brahala tina emas, jeung pérak, jeung tambaga, jeung batu, jeung kai, anu teu bisa ningali, teu bisa ngadéngé, jeung teu bisa leumpang; maranéhna ogé henteu tobat tina rajapati maranéhna, atawa tina tenung maranéhna, atawa tina cabul maranéhna, atawa tina pangbalingkah maranéhna. Wahyu 9:20, 21.

Kacumponan anu sampurna jeung anu pamungkas tina tujuh tarompet téh nyaéta tujuh bala panungtung dina Wahyu pasal genep welas. Sanajan ngan ukur dititénan sapeuting, panalungtikan kana ciri-ciri nubuatan tina tujuh tarompet dina Wahyu pasal salapan geus némbongkeun yén éta miboga ciri-ciri anu saajar jeung tujuh bala panungtung. Muka-na meterai katujuh kajadian dina sajarah dina waktu panto rahmat geus méh ditutup jeung murka Allah, sakumaha dilambangkeun ku tujuh bala panungtung, geus rék dicurahkeun.

Nalika Kristus, minangka Singa tina kaom Yuda, “muka meterai nu katujuh,” datang hiji malaikat tuluy nangtung di altar bari nyekel padupaan emas; sarta dipaparin ka anjeunna menyan anu loba, sangkan anjeunna ngurbankeun éta menyan babarengan jeung doa sakumna jalma suci dina altar emas anu aya di hareupeun tahta. Jeung haseup menyan éta, anu naék babarengan jeung doa-doa jalma-jalma suci, munggah ka payuneun Allah tina panangan malaikat éta.” Curahan Roh Suci dina poé Pentakosta dipiheulaan ku doa anu satunggal hate ti para anu percaya anu geus karumpul di Yerusalem.

“Hirupna deui kasalehan anu sajati di antara urang téh mangrupikeun nu panggedéna jeung nu pangmendesakna tina sakabéh pangabutuh urang. Néangan ieu kuduna jadi pagawéan urang anu pangheulana. Kudu aya ikhtiar anu satemenna pikeun meunangkeun berkah ti Gusti, lain lantaran Allah teu kersa maparin berkah-Na ka urang, tapi lantaran urang can sayaga pikeun narimana. Rama urang anu di sawarga leuwih kersa maparin Roh Suci-Na ka jalma-jalma anu nyuhunkeun ka Anjeunna, tibatan kolot-kolot di bumi maparin kado anu hadé ka barudakna. Tapi ieu téh jadi pagawéan urang, ku pangakuan dosa, ku ngarendahkeun diri, ku tobat, jeung ku doa anu satemenna, pikeun nyumponan sarat-sarat anu ku dinya Allah geus jangji bakal maparin berkah-Na ka urang. Hirupna deui rohani ngan pantes diarep-arep salaku jawaban kana doa.” Selected Messages, buku 1, 121.

Muka segel nu katujuh ngidentifikasikeun panyegelan saratus opat puluh opat rébu. Panyegelan éta dimimitian ku doa, tapi lain saukur ku kagiatan doa, melainkan ku hiji doa anu husus. Doa anu husus éta diidentifikasikeun dina kitab Daniel, anu tangtu waé, ogé mangrupa kitab Wahyu.

Yohanes dina Wahyu jeung Daniel dina bukuna, ngalambangkeun saratus opat puluh opat rébu dina “poé-poé panungtungan.” Dina “poé-poé panungtungan” maranéhna anu kudu jadi saksi-saksi Allah salila peperangan langit kahiji bakal méré kasaksian ngeunaan nubuat anu geus dibuka segélina pas saméméh mangsa kasempetan rahmat ditutup. Ieu dilambangkeun minangka segél katujuh dina ayat-ayat anu ayeuna keur urang tinimbangan. Doa-doa anu datang ka malaikat anu mawa “padupaan emas” dilambangkeun ku doa Daniel dina pasal kasalapan bukuna. Doa éta téh hiji doa anu husus, anu geus digariskeun ku Musa patalina jeung nubuat ngeunaan “tujuh kali.” Doa éta dua rupa, sarta Daniel nempatkeun kontéks tina doana anu dua rupa éta dina istilah

“kutuk” jeung “sumpah” ti Musa. Kitab Daniel jeung Wahyu téh kitab anu sarua, sarta garis-garis nu buat anu aya dina kitab Daniel diangkat deui dina kitab Wahyu.

Doa anu mawa kana curahan seuneu suci dina gerak malaikat anu kawasa tina Wahyu dalapan welas, nya éta doana Daniel ngeunaan “tujuh waktos.” Ieu téh doa anu ngadatangkeun malaikat Jibril turun ti sawarga pikeun nerangkeun nu buat-nu buat ka Daniel. Dina panutup doana, anu ngawengku dua puluh ayat anu kahiji tina Daniel salapan, Jibril turun kira-kira dina waktu kurban sore. Doa-doa anu naék, anu ditarima ku malaikat anu mawa padamaran emas, nya éta doa-doa anu naék nalika panonpoé keur tilelep, dina mangsa sore tina “poé-poé panungtungan.”

Sareng sabot kuring keur nyarita, jeung ngadoa, jeung ngaku dosa kuring jeung dosa umat kuring Israil, sarta ngahaturkeun panyuhun kuring ka payuneun PANGERAN Allah kuring pikeun gunung suci Allah kuring; enya, sabot kuring keur nyarita dina doa, éta lalaki, Jibril, anu ku kuring geus katingali dina titingalian ti mimiti, datang ngalayang kalayan gancang, noel ka kuring kira-kira dina waktu pangbakti kurban sonten. Daniel 9:20, 21.

Doa Daniel téh hiji pangakuan lain ngan ukur kana dosa-dosana sorangan, tapi ogé kana dosa-dosa umat Allah. Doana téh mangrupa cetak biru tina doa tobat anu patalina jeung “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep.

Jeung maranéh anu kari ti antara maranéh bakal ngalayung lantaran kajahatanana di tanah musuh-musuh maranéh; kitu deui ku kajahatan karuhun-karuhunna maranéhna bakal ngalayung babarengan jeung maranéhna. Lamun maranéhna ngaku kajahatanna, jeung kajahatan karuhun-karuhunna, jeung palanggaran maranéhna anu ku éta maranéhna ngalanggar ka Kami, sarta yén maranéhna ogé geus leumpang nentang ka Kami; sarta yén Kami ogé geus leumpang nentang ka maranéhna, jeung geus mawa maranéhna ka tanah musuh-musuhna; lamun harita haténa anu teu disunat direndahkeun, sarta maranéhna tuluy narima hukuman tina kajahatanna: Mangka Kami bakal émut kana jangji Kami ka Yakub, jeung ogé jangji Kami ka Ishak, jeung ogé jangji Kami ka Ibrahim bakal Kami émut; sarta Kami bakal émut ka éta tanah. Imamat 26:39–42.

Sanggeus Musa ngécéskeun hukuman anu patalina jeung “tujuh kali,” anu ku anjeunna disebut “pacogrégan” “perjangjian”-Na Allah, anjeunna netelakeun naon anu kudu dipigawé ku umat Allah lamun jeung iraha maranéhna sadar yén maranéhna téh budak di tanah musuh, saperti Daniel. Maranéhna perlu, sakumaha anu diwakilan ku Daniel, ngaku dosa-dosa maranéhna, kitu deui dosa-dosa karuhun maranéhna.

Waktu ieu doa nu husus dipanjatkeun ku maranéhna anu dipanggil pikeun jadi saratus opat puluh opat rébu, malaikat nu mawa pedupaan emas bakal nyandak “pedupaan éta, tuluy” ngeusian “éta ku seuneu tina altar, sarta ngalungkeunana ka bumi: lajeng aya sora-sora, guruh-guruh, kilat-kilat, jeung hiji lini.” Seuneu suci anu ngawakilan amanat “bebeneran” sabalikna tina amanat palsu ngeunaan “seuneu”, anu diturunkeun ku Amérika Sarikat jeung Iblis ti langit, lumangsung dina jam “lini” anu mangrupa hukum Minggu.

Dina kitab Zakharia, urang dipaparin béja yén Zerubabel ngadamel boh pondasi boh batu puncak Bait Allah dina sajarah pangwangunan deui Bait Allah jeung Yerusalem sanggeus mulang ti

pangawulaan anu ku Daniel ogé kungsi dialaman.

Tuluy anjeunna ngawaler sarta ngandika ka sim kuring, kieu, “Ieu pangandika PANGERAN ka Zerubabel, kieu, ‘Henteu ku kadigjayaan, jeung henteu ku kakuatan, tapi ku Roh Kami,’ saur PANGERAN semesta alam. Saha ari maneh, hé gunung nu gedé? Di hareupeun Zerubabel maneh bakal jadi tanah datar; sarta anjeunna bakal ngaluarkeun batu puncakna bari aya sorak-sorai, anu ngagorowok, ‘Kurnia, kurnia ka dinya!’” Saterusna pangandika PANGERAN sumping deui ka sim kuring, kieu, “Leungeun Zerubabel geus neundeun dasar ieu Bait; leungeunna ogé bakal ngarampungkeunana; sarta maneh bakal nyaho yén PANGERAN semesta alam geus ngutus sim kuring ka maraneh. Sabab saha anu geus ngahina poé perkara-perkara leutik? Maranéhna bakal bungah, sarta bakal ningali timah unting-unting dina leungeun Zerubabel bareng jeung anu tujuh éta; éta téh panon-panonna PANGERAN, anu nyorang ka ditu ka dieu ngurilingan sakuliah bumi.” Zakaria 4:6–10.

Zerubbabel hartina “turunan Babel”, sarta mangrupikeun lambang tina amanat malaikat kadua, anu nalika dihijikeun jeung amanat Ceurik Tengah Peuting, nempatkeun “pondasi” dina gerakan mimiti Adventisme. Zerubbabel ogé ngagambarkeun pengulangan amanat malaikat kadua dina gerakan panungtungan Adventisme dina gerakan Future for America, nalika “batu puncak” ditempatkeun.

Dunya ngareuah-reuah ku dua saksi anu geus dipaéhan di lebak tulang-tulang paéh, di jalan anu disebut “information super highway.” Nalika dua saksi éta dihirupkeun deui, dunya jadi sieun, sarta langit ngareuah-reuah. Zakariah, saperti sakumna nabi, keur nandaan “poé-poé panungtungan” nalika umat Allah ngareuah-reuah. Zakariah ngawartosan ka urang yén maranéhna ngareuah-reuah dina mangsa kabangkitan dua saksi éta, nalika maranéhna ningali “eta tujuh.” “Eta tujuh” téh kecap Ibrani anu sarua jeung anu ditarjamahkeun jadi “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep. Gerakan malaikat kahiji nempatkeun batu pondasi tina “tujuh kali” Musa, sarta éta “bebeneran” ogé kudu jadi batu puncak tina gerakan malaikat katilu, sanajan éta ditolak dina taun 1863.

Nalika eta dipikawanoh tur dilaksanakeun, sarta dipigawé ku doa anu luyu nu dua rupa, seuneu anu sajati bakal dialungkeun ka bumi, sakumaha anu kajadian dina poé Pentakosta.

Urang baris neraskeun ngabahas dibukana meterai nu katujuh dina artikel salajengna.